

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγούμενον)
ΧΕΙ καλῶς, κύριε Μωρεόβρ ! ὀπάντησε ὁ διοικητής τῆς φυλακῆς γελῶντας. Θύ προσέσθι καὶ θὰ περιποιηθῶ τόσο πελὴν τοὺς διὸν φυλακούμενούς μου, ποὺ νὰ μήν τοὺς σάνη πειά ή καρδιά τους νὰ φύγουν αὐτὸν. "Ωζ τὸ Σάββατο σᾶς τοὺς ἔσωφαλάω ἔγω. Κατόπιν θώς τι θὰ τοὺς κάνουμε ;

— "Ίδού, διαβάστε δῶ... ἀποκριθῆτε ὁ Μωρεόβρ, ἀνώγονταις μπρὸς στὰ μάτια του ξαρτό.

— "Α, ἄ ! είτε σὲ λίγο ὁ πελώριος διοικητής. Τὰ συνηθισμένα βασανιστήρια, σάν νὰ λέμε...

— Μά οηρ. Θάξουμε καὶ... ἔκτακτα. Διαβάστε το λοιπὸν καλά... ."

— Εἰδοτερέστε τὸ δίμω, πρόσθεσε ὁ Μωρεόβρ, νάνει ἔτειμος γιὰ τὸ Σάββατο, στὶς δέκα τὸ προῖ.

— Καὶ τοὺς νεροθυμάφτες γιὰ τὸ μεσημέρι ! σηταλήρωτε βάναυσπο ὁ Μοντλόν μὲ τὰ γοδιά του γέλια.

Τὴν ἴδια στιγμή, πέντε δεσμοφύλακες πήραν τὸν Παρνασσὸν, τὸν ἀνέβατο σὲ μᾶ ψηλή, σάλια καὶ ὅπας ἔφτασαν στὴν κορυφὴ της, ἀνοίξαν μὰ πόρτα. Κατόπιν τὸν ἔλισταν καὶ τὸν ἔργισαν μέσα σ' ἔνα ὄλοφούτενο κεῖλο, τοῦ ὅποιος ξανάζειται τὴν πόρτα.

— Καί ηράντα σας, κύριοι ! ἀγούστηκε συγχρόνως ἀπὸ τὴν εἰσόδο νὰ ζοντῇ φωνὴ τοῦ ἀπασιόνος Μοντλόν.

— Διάβολε ! φινύρισε ὁ Παρνασσόν. Γιατὶ μεταχειρίζεται πληθυτό ; ...

Συγχρόνως ὅμως αἰσθάνθηκε νὰ τὸν ἀγαπάλαζῃ κάπιτος, τὸν ὄποιο δὲν μποροῦσε νὰ τὸν διακρίνῃ μέσου στὸ σχοτάδι. "Ένας βαθὺς ἀναπειραγμός ἀντήγησε καὶ ὑμένως κατόπιν μᾶ γνωρίσαν φωνή :

— "Ω, παδί μου ! Πῆδε βρέθηκες καὶ ἐσύ μέσα σ' ἀστὴ τὴν ζόλια ;

— Πατέρα ! Πατέρα ! φώναξε ὁ ίπτερος γεμάτος ζαρά, ἀναγνωρίζοντας τὴν φωνὴν τοῦ πατέρα του καὶ σφίγγοντας τὸν μὲ ἀπεριγραπτὴν ζαρὰν πάνω στὸ στήθος του.

— Αδηνή τὴν φωνὰ δὲν τὴν γνωτούνται ! εἴτε μὲ σοβαρότητα ὁ γέρο Παρνασσὸν στὸ γινό του. Εἶμαστε ζαμένων ! Γιὰ τὸν έαυτὸν ποὺ δὲν μὲ νιάζει. Άλλα ἐσύ, καίμενο ποὺ παΐδι... .

— Λέν πεισάζει, πατέρα : Καί ηράντα κάλιστα ποὺ ηρθαν ἔτσι τὰ πρόγυμνα. Λέν ἔλεγες ἄλλωστε ὁ ίδιος, δητὶ εἶνε γραφτὸν πεθανόνυμο μαζέν ;

— Θὰ σᾶς γίνη ἀστὴ ή ζάρη, ἀλατήριο ! εἴτε σωρκαστερά ὁ Μωρεόβρ, τοξίοντας τὰ δόντια τύπῳ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς. "Εγώ εἴμαι αἴτιος ποὺ βρήσκετε τώρα στὸ ίδιο κεῖλο καὶ ἔγω εἴμαι πάλι αἴτιος νὰ βασικάστησε καὶ νὰ πεθάνησε μαζέν."

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε μὲ ὑφες ἀπασιό : —

— Καλή ἀντάμωσι, κύριοι ! Τὸ Σάββατο, στὶς δέκα τὸ προῖ, θὰ συνεχίσουμε τὴν συνομιλία μας μπρὸς στὸ δήμοιο...

— Ανανδρε, ἀχρεῖ, κακονόγε ! βρωχήθηκε ὁ πατέρας Παρνασσού καὶ ὅμως φέρεται πρός τὴν πόρτα, τὴν δότια ἀρχισε νὰ τραποτάζει μὲ μανία.

Κατόπιν ἐγίνονται κομπά στὸ γινό του καὶ τὸν είτε :

— "Ελα τώρα νὰ μιλήσουμε οἱ διό μαζ..

Τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὀδηγήστη πασπατεντά σὲ μὰ γονιὰ τοῦ πελλιοῦ, ὃπου κάθητος δίτηλα τὸν ἐπάνω σὲ μερικὰ ἄχρια.

Πατέρας καὶ γινός ἀγωνιάστρων τότε καὶ σφιγκτήρων μὲ λαχτάρα. Τὰ θεριά δάκρυα ποὺ ἔπειχαν στὰ μάγουλα τοῦ νέον, ἔβρεζαν τὸ μάτια μαλλιά τοῦ γέροντος.

— Ζάν ! Παϊδί μου ! φεύγοντο ὁ γέρος Παρνασσόν μὲ γαμηλὴ καὶ ὀλότρεμη φωνὴν. Τοῦ κάποιος ζητῶ νὰ βρῶ μέσον τὴν καρδιά μου λέξεις ποὺ θὰ παρηγορήσουν καὶ νὰ σὲ ἀνανομίσουν. "Ω, πόσα θὰ ὑποέρῃς, παδί μου ! Τόσο νέος, τόσο ὄντως, τόσο γενναῖος καὶ νὰ περιμένεις τὸ θάνατο ! "Ω, πάτερε με. Θὰ τοκανα μὲ μεγάλη μου σύγχρονισμα, ἀλλὰ μποροῦσα νὰ πενθάνω διὸ φρεσκάς καὶ ἀπὸ τὸ διπλὸ μαρτύριο μου σ' ἔσσοςα ἀπὸ τὴν καταστροφή. "Άλλοιμον δώμοι ! Εσένα σὲ μισοῦν ἀφάνταστα οἱ ἔχθροι μας. Κύι ἀν μὲ συνέλαβαν π' ἐμένα, τόσαναν γιὰ νὰ σὲ πιράνων πεισθετέρο.

— Ο γέρος σώπατε λίγο καὶ ἔπειτα ἔξαπλονήρησε : — Κλάψε, κλάψε, φτωχό μου παρδί ! Θρήνησε μαζή μὲ μένα, τὸν διπτυχισμένον σου πατέρα, ποὺ σὲ αὐτὴ τὴν καρδιά μου περίσσως δὲν μπορεῖ νὰ σου προσφέρῃ τίποτε, ποράδαρα καὶ μόνο δάκρυα. Κλάψε, παϊδί μου, κλάψε τὸ ἀδικούμενα νεῖται σου... .

— Ο νέος ἔπειξε τὸν ληγμούς του π' ἀπορίηρη :

— Πατέρα, μήν λέτε τέτοια λόγια. Θὰ πεθάνω τὸν θυμό μου σειρά...

— Κλάψε τότε γιὰ τὴν μερή σου Λοιπά... .

— "Οζ, πατέρα, ή Λοιπά μὲ ἀγαπά καὶ αὐτὸν τὸ γνωρίζω καί. Καὶ δια τενάκια κανεῖς μὲ τέτοια βεβαθήτητα, είντε σιν τὸ πργάνη στὸν παράδεισο. Σᾶς παρασκειδή δώμοις, ἀλλὰ πάροντες νὰ μιλούν στενά γιὰ τὶς ἀδιναμίες μας. Πρέπει νὰ διαπογήσουμε ἀλιμαίσες τὶς διαμάμεις μας, γιατὶ πρόσειται... .

— Δὲν μπόρεσε δώμος ν' ἀστερεύεται τὶ φράστη του καὶ δάγκωσε τὰ γένη του γιὰ νὰ μήν πλάρη.

— Ο πατέρας σηρώθηρε ἐπάνω καί, συνηθισμένος νὰ περιπατῇ μέσ' στὸ σποτάδι, ἀγορίστηκε νὰ κόπη βόλτες στὸ σπενό τους κελλή.

— Ιππότα, εἴτε σὲ λίγο στὸ γινό του, είμαι αὐνότης παῖστητη στὴν παγίδα σὰν κανένα μικρὸ παΐδι. "Αν δὲν ξένα τὴν τρέλλα νὰ πάμ νὰ πέσω μόνος μου στὸ στόμα τοῦ λύκου, θάμοιν τώρα ἐλένθερος. Καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ θὰ μήν πιπονταί τοῦ προσώπου μεριά τοῦ πεθανόνυμον νὰ σέ ποτε αὐτὸν τὸν δημίου...

Κατόπιν τοῦ δημηγόρου πάρες ἐπῆρε στὸ μέγαρο τοῦ Μέρα, δηπού είχε τὸν πετούμηση τοῦ βασιλικοῦ μόνο του τὸν Ἐργίζο Μονομαχού καὶ θὰ τὸν ἔξανάγκαζε νὰ γεντηθῇ μαζή του. "Οταν ξέπανης, διέκρινε ἔνα θυμελό φρέσκας ποὺ ἔπιανε στὸν σποτενό του κυριόφανα. Ή πρότητη του φροντίδη διότε θήτω νὰ παρατηρήσῃ ἐρευνητικὰ τὴν πόρτα καὶ τὸ μέρος δοκιμωτό παρθένυρο, ἀλλὰ δηπού ἔπειτας νὴ ἀσθενική λάμψη τῆς λιμένας.

— Ο γέρος τὸν ἐκπίταξε κανονίντας τὸ περάλι του.

— Αὐτὸ ποὺ πάλιες θὲν τῷρα, ποὺ είπε, τὶ κάπως ζέγωνται ἀπὸ τὴν πρόστητη μέφα τῆς φυλακῆς μου καὶ κατέληξα στὸ ἀζύμωτον σημετέρασμα. "Ἐν προτίσι, γιὰ καταφύγοντας νὲ ἀνοίξουμε τὴν πόρτα, πρέπει νὰ παθετούμε ἐπάνω αὐτὸν δεκατέντε μέρες. "Αρα τὸ καταφύγοντας μέτο, βγαίνοντας θὰ βρεθοῦμε σ' ἔνα διάδομο. Ο διάδομος αὐτὸς ἔχει μονάχα μιὰ ἔξοδο καὶ ἔχει φρουρούν πάντα πάνω αὐτὸν τριάντα στρατιώτες....

— Καὶ ἔσταν τριάντα νὰ φύλαξε, πατέρα, αὐτὸς δὲ θάνατος είνε προτιμώτερος ὅπλο κάθε

Ο Ο Ο Ο ΓΑΥΠΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ Ο Ο Ο

Η ΜΗΤΕΡΑ
(Τοῦ Γουστ. Βάν πέρ Στραίτεν)

λον! είτε άποφασιστικά ό λιτότης.

— Δέν ύπαρχει καμιά έλιτρα για δραπέτευσι, παιδί μου. Μήν γε-
χνάς ότι μόνο τέσσερες μέρες μαζί χωρίζουν από τὸν θάνατο. Μὲ τὸν
έλαχιστο λοιπὸν θόριο ποὺ θὰ κάνουμε, οἱ εποποὶ θὰ τρέξουν αμέ-
σως νὰ μᾶς πάσσων...

Στό μεταξὺ δολοπλούκ, ὁ γνωτός μας διευθυντὴς τῶν φυλακῶν,
γλενούσει στὸ δομάτιο τὸν μὲ διὸ έλευθερο καὶ νόστιμα κορίτσια
τοῦ Παρισιοῦ, τὴ Ρόζα καὶ τὴν Πασχαφέλ.

‘Ο χιδαῖος καθόταν ἀνάμεσα στὶς δυὸς Βαρχίδες καὶ ἔ-
πιε ἀπατάπαντα, μέχρις ὅτου μεῖνε καὶ ἀρχιτε νὰ λέην θλὰ τὸν
τὰ μυστικά. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, τοὺς ἀνεκοινώσεις διὰ τὸ ἐρχόμενο
Σάββατο θὰ ἔλαβανε χώραν ἡ μετά βασάνων ἀνάρροπες τοῦ πατέρα
καὶ γιοῦ Παραγιάν.

‘Η διὸ γνωτές, μόλις τὸ ἔμαθαν αὐτό, αἰσθάνθηραν νὰ διεγεί-
ρεται ἡ ἀνθρώπινη περιέργεια τοὺς καὶ ἔθεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμία νὰ
παρεψεθῶν στὸ Βασανόστηλο τῶν καταδίκων. ‘Ο Μοντλόκ, ἀν καὶ
μετισμένος γιὰ καλά, ἀντελήθη ποὺ κανύνω ποὺ διέτρεχε ἀν ἴκα-
νοποιούσε τὴν ἐπιθυμία τοὺς καὶ σέρφητε νὰ τὶς ἔπιπτατησην.

— Καλά, καὶ σᾶς κάνω τὴ χάρη, τὸν είτε. ‘Ελατε λοιπὸν τὴν Κυ-
ριακὴ καὶ ξητήστε μου! Θὰ σᾶς τοποθετήσω σὲ μὰ νέστη πρωτῆς τά-
χεος ἀτὰ δηλῶν θὰ δηλεῖ καὶ θ’ ἀκούστε τὰ πάντα. ‘Αλλά, γιὰ τὸ
Θεό, μικροίνες μου! Προσέρχετε νὰ μὴ βγάλετε τοιμουδιά...

***

Στὶς 18 Αὐγούστου 1572, ίμερα Δευτέρᾳ, ἡ καμπάνες τῆς Πανα-
γίας τῶν Παρισίων γινούσαν καὶ ὁ μελιδικὸς ἥχος τῶν
ἀνακτορεύονταν μὲ τὰ ιωδινορρυθμίες δῶν τῶν ἄλλων ἐκπλησσών.

Σ’ ὅλα τὰ μέρη τῆς πόλεως ἐπικατέσθη ἕπορθής καὶ εὐθυμία.
Οἱ Παρισινοὶ είχαν φρέστες τὰ γιορτινὰ τοὺς οὐρῆς καὶ κυκλοφοροῦ-
σαν καὶ πικνές διμάδες στοὺς δρόμους.

Ποὺ καὶ ποὺ διέρχονταν παρεῖς διπλοφο-
ρούσσονταν σὺν σημητούσαν δυνατὰ καὶ κάποιας ἐπιδει-
κτικά. ‘Ολοι ἀντὸν πήγαιναν νὰ ἰδούν τὴ γαμήλια
ποιητὴ τοῦ ‘Ἐργοίου τῆς Ναΐδρας καὶ τῆς Μαρ-
γαρίτης τῆς Γαλλίας, τῶν ὅποιων ἐτελέστη ἐκεῖνο
τὸ προῖνος ὁ γάμος. Κραυγές καὶ καταδέες ἀκούγον-
τουσαν συγχρόνως:

— Ζήτω ἡ Ἑπεκτηνία!

— Κάτω ὁ Οὐγενέντο!

“Οταν γάρνεις ἡ ποιητὴ, τῆς δοποίας προηγεῖτο
τὸ βασιλικὸν ἀμάξι, γενικὴ σὺν ἐπεργάστος μεταξὺ¹ τοῦ πλήνθους. ‘Ο Κάρολος Θ’ φοροῦσε βασιλικὴ²
πορφύρα καὶ φαινόταν ὡρός καὶ ἔξαντλημένος,
γιατὶ μόλις ποὺ δίλιγου είχε προσβληθεῖ ἀπὸ νευ-
ροῦ κρόσι.

Δίπλα τοῦ στεκόταν ὁ Βεαρνός, ὧδης καὶ ἀ-
τός, ἀλλὰ χαυμεγελαστός. Στὴν ἀκόλουθη δλόχρω-
ση ἀμάξια, ποὺ τὴν ἔσφραν δηγὸς ἄλογα, ἐπέβαιναν
ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων καὶ ἡ θυγατέρα τῆς
Μαργαρίτα.

‘Η βασιλούμητρος, φέροντας ἔνα βαρὺ μεταξωτὸ
φέρειον καὶ ἀστράφαντας μέσ’ στὰ διαμάντια
τῆς, φαινόταν ἀδιάφορη καὶ ψυχρὴ πορὸς τὴ γνω-
τη. ‘Αλλὰ καὶ η κόρη της, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ
διωροφιὰ καὶ νειάτα, ἔμενε σχεδὸν ἀταθῆς πορὸς
δοσαν συνέβαιναν γύρω της, καὶ ἔνα εἰδωνικὸν χαμο-
γελό ἀνήκει στὰ γείλη της.

Τὸ πλήθος, μόλις ἔδει νὰ περνάνῃ ἡ βασιλούμη-
τρως, φάναξε μ’ δήλη τὴ δύναμι του:

— Ζήτω ἡ Ἑπεκτηνία!

Ποὺλοι ἀπὸ τοὺς συγχεντρωμένους γαρέτησαν
μὲ ἔνθουσιασμὸν καὶ τὴν ὥραία νύφη. Μέσα στὸ θύρων μάλιστα καὶ
στὴν ὀγλοσοή, ἀκούστηρε μὰ γυναικοῦσα τοῦ λαοῦ νὰ λέη:

— Καλημέρα, βασιλοπούλα μου! Οἱ ἀντρας σου τούλαχιστο ἔξω-
μολογήθηκε...

Τὸ πλήθος, ἀκούνταν αὐτὰ τὰ λόγια, ξέσπασε σὲ γέλια καὶ κραυ-
γές:

— Κάτω ὁ Οὐγενέντο!

‘Ο Στρατηγὸς Καμπρών.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΩΣ Ο ΚΑΜΠΡΩΝ ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

(‘Απὸ τὰ «Απομνημονεύματα» τοῦ Ιλενῆ)

Εἶναι γνωστὸν ἀσφαλῶς στοὺς περισσότερους ἀναγνῶστες μας τὸ
ὄνομα τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Καμπρών, γιὰ τὸν ὅποιο καὶ
ὁ Οὐγκὼ μέσα στοὺς ‘Αθλίους τοῦ καὶ ὁ ὅποιος ἔγινε διάσημος ἵ-
διως ἀπὸ τὴν περίφημη λέξη ποὺ ἐξεστίμασε στὴ μάχη τοῦ Βατερλώ,
ὅταν οἱ ἔχθροι τοῦ πρότειναν νὰ παραδοθῇ.

Ο γενναῖος λοιπὸν αὐτὸς στρατηγὸς, λίγο ἔλειψε νὰ τουφεκιούστη-
κατὰ τὴν νεοτητά του, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε πολὺ τὸ ποντό καὶ ἔφτανε ἐξ
αἵτιας του σὲ διαφόρους παραλιογισμούς. ‘Ιδοι πῶς διηγείταισι αὐτὴ
τὶνες περιπέτεια τὸ ἀνηρεργος ἀξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ Ι-
λενῆ στὶν ‘Απομνημονεύματα του:

«Εκείνη τὴν ἐποχὴ ἔφερε τὸν βαθὺο τὸν συνταγματάρχου τοῦ καὶ διο-
κούσαντα της φρουρᾶς τῆς Νάντης, στὸ ὅποιο ὑπηρετοῦσε ὃντας τὸν
διαταγές μου καὶ τὸν Καμπρών. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴν ὁ Καμπρών
συνήνει νὰ πινῇ καὶ νὰ μεθάπτησην.

» Μόλις ἔμαθα τὴν καταδίκη τοῦ γενναίου αὐτοῦ νέου, λιπήθηκα
πολὺ, γιατὶ είχα ματένει ὅτι κάπω ἀπὸ τὸ ἀπότομο πέρσιμο τὸν ἔ-
χορφο πολύτιμης ἀρετῆς. Καταρθώθωσα λοιπὸν, με δάφνηα μέσα, ν’ ἀ-
ναβάλω τὴν ἐκτέλεσι γιὰ κάμπτοσες μέρες καὶ στὸ δάστημα αὐτὸν βρή-
κα τὴν εὐκαιρίαν καὶ μῆληα γιὰ τὸν Καμπρών σ’ ἔνα
μέλος τῆς Ἐθνοσυνέλευσεως.

» ‘Η παρακλήσεις μου δὲν πῆγαν χαμένες. Ο ἐπί-
σημος φίλος μου ἔγρεε τὸ ζῆτημα ἔξει ποὺ ἔφερε
καὶ μὲν ἀπάτησε ὅτι, ἔφοδον δὲν ἔποχαν πολιτικοὶ
λόγοι, ὁ κατάδικος ματρώστησε νὰ τάρη γάμῳ, ἀρετὴ νὰ
ὑποκρίστησε ὅτι δὲν θὰ γινόταν στὸ ἔχης φρονιμωτός.

» Κάλεσα τὸν Καμπρών καὶ τοῦ είπα πάσι ἀν-
δεχόμενος τὸν διορθωθῆντι μηδέ τοῦ ποντού τὴν ἐλά-
τωσι τῆς ποιητῆς του:

» — Εὖ εἴμαι αὖτος ἐπεικείας, συνταγματάρχα,
μεν ἀπάτησε ὁ μελλονταῖτος μὲ αδιάλατο νέος.
Αὐτὸν ποὺ ἔκαμα ἡταν πρόστυχο. Μὲ καταδίκασαν πο-
λὺ διώκια σὲ θάνατο καὶ πρέπει νὰ μὲ τουφεκίουσαν...

» — Σοῦ ἐπαναλαμβάνων ἐν τούτοις ὅτι δὲν θὰ σὲ
εποτώσουν, ὅτι θὰ σὲ ἀπονείμων γάμῳ ἀρετὴ νὰ μὲν
δοκιστῆς δὲν θὰ σὲ θὰ συναπεθύησης πειά...

» — Καλά, Σᾶς τὸ θριζούμαι!

» — Αἰσθάνεσαι τὸν ἀετό σου ίκανό γιὰ μὰ τό-
σο μεγάλη ἀπόφασι;

» — Μάλιστα. ‘Αφοῦ καὶ ἐσεῖς φανήκατε ίκανός νὰ
κάμετε μὰ τόσο νόσια ποτὲ!

» — Ετοι κλείστηκε ἀναμεταξύ μας ἡ παραπάνω συ-
ναφνία καὶ ὁ Καμπρών πήρε διοσληρωτική γάρι. Τὸ
αὐλόνθιον ἔτος παρατήθη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία καὶ ξέ-
χαστα καὶ τὸν Καμπρών καὶ τὸν δρόπο του.

» Μετὰ εἰσόπιδιο χρόνια, κατά τὸν ‘Απρίλιο τοῦ
1815, διάβασα στὶς ἔμμενες δὲν ὁ ἀτρόμητος στρα-
τηγὸς Καμπρών συνώδεια τὸν Μ. Ναπολέοντα μέχρι τοῦ
Παρισιοῦ καὶ τὸν κάλεσα σὲ γένια γιὰ νὰ τὸν
ξαναβάλω ἀπὸ κοντά, ὑπέρ τόσον καιροῦ.

» ‘Ο Καμπρών δέχτηκε πρόθυμα τὴν πρόσκληση μου καὶ ἡθε-
μέτη τὴ σούτα, τοῦ πρόσφερα ἔνα ποτῆρι ἀπὸ παλιὸν είκοσιαρχονί-
το κρασί.

» — Α., διουκητά μου (ἔξαπολιονθῆσε νὰ μὲ ἀποκαλῇ ἔτσι, ἀπὸ
συνήθεια), μοῦ είπε ὁ προσκάλεσμένος μου, αὐτὸν τοῦ κάνετε δὲν είνε
καλό...

» — Καλὸ εἶναι, τοῦ ἀπάτησα. Κι’ ἀν είχα καιύτερο κρασί, μὴν
ἀμφιβάλετε δὲν θὰ σᾶς τὸ πρόσφερα...

» — Κρασί σὲ μένα ♀ Μὰ δὲν θυμάστε τὴν καταδίκη μου σὲ θά-
νατο καὶ τὴν ὑπόσχεσί μου, τὸν καιρὸ ποὺ διοικούσατε τὸ σύντα-
γμα μου;

» — “Οχι, μὰ τὴν ἀλήθεια!

» Τότε ὁ Καμπρών μοῦ θύμησε τὴν παλιὴν ιστορία τοῦ 1793 καὶ
μοῦ πρόσθεσε δὲν ἀπὸ κείνη τὴν ήμέρα ἐπεβλήθη τόσο πολὺ στὸν
θάνατό του, ὃστε δὲν θὰ σανάβαλε οὔτε σταλαγματικό κρασί στὸ στόμα του.

ΣΟΦΑ ΔΟΓΙΑ

Οίκτος είνε ἡ ἐλεημοσύνη ποὺ δίνουμε στὸντὸς φτωχούτες.

(Γ. Σάνδη).

Φαίνεται δὲν θ’ ἀπολαύσουμε μεγάλη εὐτυχία μετὰ θάνατον, ἀφοῦ
ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νάχη τόσα βάσανα καὶ τόσες θλίψεις ἡ ζωὴ μας.
(Δοϊμᾶς).

‘Η παραδιὰ τῆς γινακιὸς είνε μὲ τοῖς χροδέσ, ἀπὸ τὶς
ποτὲς ἡ μὰ ἔξωμενη τὸν ἔρωτα, ἡ δεύτερη τὸ Θεό καὶ ἡ τρίτη τὴ
δόξα.

(Ντιντεφώ).